

[Poul Møller.]

fagforeningerne nu forlanger, fordi man hellere vil have sin velstandsstigning gennem nedsat arbejdstid, større fritid, end gennem ekstra arbejdsindsats og større indkomst, når skattevæsenet tager så stor en del af den sidst tjente krone.

Vort næste store problem er opsparingen. En del af statens overskud må føres over til privat opsparing, hvis vi skal klare omstillingsprocessen med rationalisering, mekanisering og udvidelse af vort erhvervsliv, som er blevet nødvendigt inden for de syv landes frihandelsområde. Derfor har vi foreslået, at 2 500 kr.s opsparing skal være skattefri for alle. Vi har foreslået denne opsparing bundet i 5 år, dog således at den kan frigives, hvis den skal bruges til uddannelsesformål for de unge, til boligbyggeri, til indskud i egen lejlighed, til bosætningsformål, til etablering i selvstændig bedrift, til køb af aktier, værdipapirer o. s. v. Formålet hermed er at give det danske folk en mulighed for at spare og at give det en fornemmelse af, at det nytter at spare, og at man selv kan løse flere uddannelses-, bolig- og etableringsformål, hvis man får en chance derfor, hvis ikke skattevæsenet kommer i vejen og belaster opsparingen med den straf, skatten er. Derfor vil vi hjælpe de nyetablerede, også for at skabe et selvstændigt og nyt liv i vort erhvervsliv. Derfor vil vi lette formueskatten, derfor vil vi have flere og også andre aldersgrupper til at tiltræde den konjunkturbestemte alderdomsopsparing og derigennem sikre sig større tryghed i alderdommen. Derfor vil vi af med den kapitalvindingsskat, som regeringspartierne gennemførte i forsommeren og som betyder, at man straffer dem, der sparer op i små ejendomme og små huse. Det må kunne betale sig at spare mere; derved kan vi løse de samfundsøkonomiske behov, og derved kan vi skabe øget tryghed for den enkelte, der gør en indsats og sparer til landet, og også derved kan vi udstrække ejendomsretten til at omfatte hele folket og ikke nogle få.

Den politik, som er nedfældet i oppositionens forslag, er også en familiepolitik. Børnefradragsbestemmelserne giver familien nye muligheder for selv at klare sine egne problemer til hjælp til boligbyggeri, til uddannelse, til større tryghed i alder-

dommen som allerede nævnt. Det er en funktionærpolitik, fordi den væsentligste byrde, der hviler på funktionærstanden, og dens største problem er skatteproblemet; det er spørgsmålet om, hvorvidt det kan betale sig for dem at gøre en særegen indsats, eller om det kan betale sig for dem at spare op til deres egen pension, til deres egen alderdoms tryghed. Det er en mellemstands politik, fordi den fjerner den skattepukkel, der i dag hviler på den danske mellemstand, og som alle erkender hviler uforholdsmæssigt hårdt, netop på mellemstanden. Det er en politik til fordel for den mellemstand, der har selvstændig bedrift, fordi den giver større mulighed for at rekruttere flere til selvstændig erhvervsvirksomhed. Det er en politik, der vil kunne nedsætte omkostningerne ved en ophævelse og fjernelse af ejendomsbeskatningen, vil nedsætte omkostningerne for landbrugserhvervet, og den vil gøre det mere tillokkende at bygge og billigere at bo.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at vort ønske også er, at den ny ejendomsvurdering, der nu finder sted, må føre til, at man nedsætter procenten for lejeværdien af egen bolig i egen ejendom. Det er en politik, der viser frem imod lavere leveomkostninger og derigennem også til en nedsættelse af industriens omkostningsniveau.

Vi har tillid til borgerne, derfor tror vi på den politik, der giver dem frihed til at råde over en større del af indkomststigningen. En sådan politik er mulig, hvis vi vil give afkald på en del af den offentlige opsparing, som viser sig i statsoverskuddet, og hvis vi vil give afkald på nogle af de offentlige goder, vi selv kan klare. Vor socialpolitiske linje, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup naturligvis skulle gøre nogle bemærkninger om og prøve på at mistænkeliggøre, er der ingen tvivl om. Vor socialpolitiske linje ligger ganske klar. Om hjælpen til de mennesker, der er ramt af ulykker og nød, de mennesker, der er handicappet fra fødslen, hvad enten det er blinde, vanføre eller invalider, om hjælpen til enker og faderløse børn er der ingen politisk diskussion. Dér, hvor den politiske diskussion begynder, er med hensyn til fordelingen af byrder og goder til mennesker, der kan klare sig selv, som har fuld beskæftigelse, selv kan klare en høj